

Διον. Δαυράγιας

—καί ἡ ὁποία ἔχασεν εἰς λαϊκότητα ἕνεκα τοῦ ὑπεροβολικοῦ τῶν τιμῶν—μᾶς παρουσίασε τιμηματικὴν ἐργασίαν του, ἡ ὁποία καίτοι μὴ ἐπαρκῶς ἐκτελεσθεῖσα, δίδει ἰδέαν τῆς μεγάλης ἀξίας τοῦ Ἑλληνικοῦ μουσουργοῦ.

Ἡ κ. Αὐρα Θεοδοροπούλου μὲ φωνὴν μόλις ἀκουστέην, εἰς φρασεολογίαν ἀνάμικτον, ἐπεσκόπησε τὸ ἔργον τοῦ κ. Δαυράγια. Ὁρχήστρα μεγάλη ἐξετέλεσε συνθέσεις του, διευθυνομένη ἐκ περιτροπῆς, τιμῆς ἕνεκεν, ἀπὸ τοὺς μουσουργοὺς κ. κ. Μαρσίκ, Καίσαρη, Καλομοίρη. Ἐπαίχθη ἐν ἀρχῇ ἡ εἰσαγωγὴ ἀπὸ τῆς «Ζωὴ εἶν' ὄνειρον», κατόπιν ἡ Ἑλλ. Σουΐτα. Ἡ κ. Φωκᾶ συνοδεῖα ὀρχήστρας καὶ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἰδίου κ. Δαυράγια ἐτραγούδησε μίαν ᾠδὴν ὑπὸ τὴν Δ'. πράξιν τῆς «Διδούκ», ἡ ὀρχήστρα δὲ διὰ τῶν ἐγχωρῶν μόνον ἐξετέλεσε δύο Λυρικὰ ἰντερμέδια, τὰ ὁποῖα ἐνεποίησαν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν. Ἡοῦσε ἐπίσης πολὺ τὸ λεπτότατον «Νανούρισμα» γραμμένον διὰ βιολί τὸ ὁποῖον ἔπαιξε ὁ κ. Λυκούδης συνοδεῖα ἐγχωρῶν, διευθύνοντος τοῦ κ. Καλομοίρη.

Ἡ συναυλία ἐτελείωσε μὲ τὴν «Εἰσαγωγὴ καὶ φούγκα» διευθύνοντος μὲ πολλὴν ζωὴν τοῦ κ. Καλομοίρη.

Εἰς τὸν ἑορτάζοντα μουσουργὸν προσεφέρθησαν δῶρα καὶ στέφανος δάφνης, ἐπανελημμένως δ' ἐκλήθη ἐπὶ σκηνῆς, ζωηρότατα ἐπευφημούμενος.

Τὸ ἑσπέρας παρετέθη ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας τῶν θεατρικῶν συγγραφέων εἰς τὸ «Διεθνὲς» τιμητικὸν γεῦμα, τοῦ ὁποῦ προήδρευσεν ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Παιδείας. Προπόσεις ἤγειραν ὁ κ. ὑπουργὸς, ὁ Λήμαρχος κ. Πάτσης, ὁ πρόεδρος τῆς Ἑταιρείας τῶν θεατρικῶν συγγρα-

φέων κ. Ἄγγινος, οἱ μουσικοὶ κ. κ. Καλομοίρης, Καζαντζῆς καὶ Ψάχος, οἱ συγγραφεῖς κ. κ. Λασκαρῆς, Διδωρίκης καὶ ἀπήγγειλε στίχους εἰς Ἑπτανησιακὸν ἰδίωμα ὁ συνεργάτης τοῦ Δαυράγια κ. Δημητρακόπουλος. Ὁ ἑφορὸς τοῦ Ὁδείου κ. Βελούδιος ἀνεκοίνωσε ὅτι τὸ Λοικ. Συμβούλιον τοῦ ἰδρυματοῦ ἐψήφισε δρ. 3,000 πρὸς ἐκτύπωσιν τῆς «Ἑλλ. σουΐτας» του.

* *

Εἰδικὴ συναυλία ἐδόθη διὰ τὰ ἔργα τοῦ διευθυντοῦ τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὁδείου κ. Ἄρμ. Μαρσί. Τὸ κυριώτερον μέρος τοῦ προγράμματος ἦτο ἡ ἐκτέλεσις δύο ἀποσπασμάτων τοῦ «Λάρα» μελοδραματικοῦ ἀνεκδότου ἔργου, τοῦ ὁποῦ ἡ ὑπόθεσις ἔχει ληφθῆ ἀπὸ τὸ ὁμώνυμον ἔργον τοῦ Βύρωνος, διασκευασθεῖσα εἰς λιμπρέττον ἀπὸ τὸν Κλόστερ, τὸν πεσόντα κατὰ τὸν πόλεμον ἐνδόξως. Ἡ ἐν Ἑλλάδι ἐκτύλιξις τῶν σκηνῶν τοῦ Λάρα ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν κ. Μαρσίκ νὰ χρησιμοποίησῃ ἀρκετὸν ὀλικὸν Ἑλληνικῆς ἐμπνεύσεως. Ἐκ τῶν ἐκτελεσθέντων μερῶν ἡ εἰσαγωγὴ τῆς β' πράξεως ἔχει γραφῆ ἐπὶ δύο Ἑλληνικῶν θεμάτων, ἅτινα ὁ συνθέτης ἐξεμεταλλεύθη διὰ πλουσιωτάτης ἐπεξεργασίας. Τὸ ἄλλο μέρος ἦτο σκηνὴ τῆς γ' πράξεως καθ' ἣν ἡ ἡρώς Καλὴ ψάλλει πρὸ τοῦ θνήσκοντος Λάρα. Ἡ κ. Τσερκάκη ἔψαλε τὴν δραματικὴν αὐτὴν σκηνὴν μὲ πολλὴν δυναμὴν καὶ μὲ πλοῦτον φωνῆς, ὅσον ἀπαιτεῖ ἡ Βαγνέριος τεχνοτροπία τοῦ συνθέτου. Ἐπαίχθη τὸ εἰς μνήμην τοῦ πατρὸς του σεξτέττον, τὸ Παθητικὸν ἀτάξιον, ἡ «Πηγὴ» καὶ τὸ μεταλλέτο ἀπὸ τῆς «Κορσικανικῆν ἐκδίκησιν». Αἱ συνθέσεις αὗται ἠκούσθησαν καὶ ἄλλοτε, ἡ ἀρίστη δ' ἐκτέλεσις τῶν ἔκαμε νὰ ἀκουσθοῦν καὶ πάλιν εὐχαρίστως. Εἰς τὰς συνθέσεις ἔλας ὁ κ. Μαρσίκ ἀναδεικνύεται εἰλικρινῆς εἰς τὸ αἶσθημα, πλήρης καλλιτεχνικῆς ὁρμῆς, μὲ θαθεῖαν μουσικότητα.

* *

*

Διὰ πρώτην φοράν ἐδόθη συναυλία μὲ σκηνικὸν διάκοσμον, ἡ τοῦ βολιστοῦ κ. Λυκούδη, ὅστις ἔχει τὴν τέχνην νὰ προκαλῆ κοσμοπλημύραν. Ὁ θεατρικὸς διάκοσμος ἔδωκε ποιητικὸν περιβάλλον αἰθούσης, προτιμητέας ἀπὸ τὰς συνήθεις γυμνότητας τῆς σκηνῆς. Ἡ τέχνη τοῦ κ. Λυκούδη εἶνε γνωστὴ ὡς λεπτὴ καὶ αἰσθηματικὴ καὶ ἡ εὐχέρεια τῆς δοξαριάς του. Θὰ παρατηρήσῃ τις ὅτι πρέπει νὰ λείπουν τὰ ἐπὶ σκηνῆς κορυδίσματα καὶ αἱ λιχνιστικαὶ ταλαντεύσεις. Τὸ πρόγραμμα μακρὸν. Ἐπαίχθησαν καλλίτερα τὸ α' μέρος τοῦ Κονσέρτου τοῦ Μπράμς μὲ τὰς cadences τοῦ Marchot, ἀκόμη δὲ ἐπιτυχέστερον ἡ σονάτα τοῦ Μπράμς καὶ ἔβλα τὸ ndajio καὶ αἱ τρεῖς συνθέσεις τοῦ Κράισλερ — ἓνα σκέροτο, ἓνας ἰσπανικὸς χορὸς καὶ ἓν capice (La chasse),